

[Fuglsang.]

dage og måneder kæmper de demokratiske kræfter i et andet NATO-land, nemlig Frankrig, en fortvivlet kamp for resterne af deres eksistens og, tør jeg vel sige, netop med kommunisterne som den førende og mest effektive kraft. Man har i denne forbindelse talt om, at demokratiet og parlamentarismens krise i fransk politik har været skyld i Frankrigs svaghed. Det er ikke rigtigt. Netop de, som taler sådan, har i praksis undergravet og udhulet demokratiet og parlamentarismen, bl. a. derved at de i en årrække ikke har været i stand til at danne en virkelig levedygtig regering, fordi man bevidst og stædigt har nægtet at anerkende og arbejde politisk sammen med det parti, som Frankrigs vælgere gjorde til det største, Frankrigs kommunistiske parti.

Hvad sammenholdet i NATO angår, kunne jeg nævne de bitre prøver, dette sættes på i Englands, Grækenlands og Tyrkiets indbyrdes forhold til Cypern; men jeg vil holde mig til et for os mere nærliggende, men ikke mindre tankevækkende eksempel, nemlig forholdet mellem England og Island angående det islandske søterritorium.

Rent umiddelbart vil jeg tro, at det på mange virker lidt ejendommeligt og afslørende, at medens vore NATO-partnere USA og England frejdigt hævder, at de har berettigede nationale interesser at forsvare tusinder af kilometer fra hjemlandets kyster, nægter England blankt at anerkende en lille våbenfælle som Islands ret til at hævde sine nationale interesser blot 12 sømil til søs, til og med på et område, som enhver må erkende er af afgørende betydning for det lille folks økonomi. Det ville være forståeligt, om en eller anden islænding spurgte: ja, nu har vi altså fået NATO til at forsvare os mod vore fjender, men hvor i al verden skal vi ty hen for at få beskyttelse mod vore venner?

Noget andet er, at vi ikke med ligegyldighed kan se på det overgreb, som Island er offer for. Jeg tænker ikke alene på den sympati, som måtte være følgen, om der overhovedet var hjerte og mening bag den megen tale om nordisk samhørighed; men jeg tænker også på, at ligesom Island har interesser at sikre vedrørende fiskebestand langs sine kyster, har vi interesser med hensyn til beskyttelse af Færøernes og Grønlands fisketerritorier.

Ud fra hele denne storpolitiske udvikling er det for os kommunister betænkeligt, at den højtærede statsminister erklærede, at grundlaget for vor udenrigspolitik, foruden medlemskabet i FN, også fortsat skal være vort tilhørsforhold til NATO. For os at se er det ikke fortsættelsen af en sådan politik, vi har brug for, det er en anden politik, som vi kommunister vil gøre os til talsmænd for: en selvstændig dansk udenrigspolitik, der udelukkende dikteres ud fra hensynet til Danmarks og det danske folks interesser. Derudfra vil vi vende os såvel mod videreførelsen af det dansk-tyske flådesamarbejde som også mod enhver tanke om fredstidsstationering af fremmede tropper, hvad enten denne tanke fremsættes af politiske eller militære kredse, af udenlandske eller indenlandske personer.

Vi vil i denne forbindelse endvidere henstille til regeringen, at den omsider gør ende på visse officerskredses trang til at optræde som politikere og til så at sige at danne en stat i staten. Ikke mindst på dette område burde der være grund til at lære af Frankrigs erfaringer.

Angående vor stilling til forsvarsordningen skal der ikke være tvivl: vi kommunister er fortsat modstandere af enhver form for bevillinger til NATO og NATOs militær, sådan som vi i praksis har vist det gennem årene ved at stemme imod finanslovsforslaget, netop på grund af dets militære bevillinger.

Udadtil vil vi — og her er vi på linje med den højtærede statsministers erklæring — støtte enhver indsats for fremme af fred og afspænding, herunder ikke mindst tanken om en atomfri zone i Mellemeuropa, som Danmark efter vor mening bør søge tilslutning til.

I virkeligheden hænger hele denne militærpolitiske usikkerhed og uro sammen med en tilsvarende økonomisk og politisk udvikling. De faktiske tal for produktion, handel og beskæftigelse i verdens førende lande giver for mig at se ikke noget særlig sikkert grundlag for det lyssyn med hensyn til fremtiden, der ligesom har skinnet igennem i visse af talerne i dag. Men netop fordi økonomi og politik hører sammen, har i praksis de militære grupperinger været fulgt parallelt af tilsvarende økonomiske. Marshallplanen fulgtes med Atlantpagten, og